

Saarna Timoteuksen Jumalanpalvelusyhteisön messussa

Uskonpuhdistuksen muistopäivä, 1VK *Uskon perustus*

Virret: 176, 126, 170:1-2, 221, 225, 170:3-4

Katso Siionia, meidän juhliemme kaupunkia! Sinun silmäsi saavat nähdä Jerusalemin, turvallisen leposijan, teltan, jota ei pureta, ei siirretä. Sen vaarnat eivät koskaan irtoa, yksikään sen köysistä ei katkea. Meillä on siellä väkevä valtias, Herra, meillä on jokien lähde ja leveät virrat. Niitä ei kulje soutualus eikä ylitä uljainkaan pursi. Totisesti, Herra on tuomarimme. Hän johtaa meitä. Herra on valtiaamme, Herra on kuninkaamme. Hän pelastaa meidät. (Jesaja 33:20–22)

Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet. Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan tai vaan avaruuksissa. Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska, ja kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumille. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet, ja ottakaa vastaan pelastuksen kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella, rukoillen joka aika Hengessä ja sitä varten valvoen kaikessa kestäväisyydessä ja anomisessa kaikkien pyhien puolesta (Efesolaiskirje 6:10–18)

Jeesus tuli taas Galilean Kaanaan, missä hän oli muuttanut veden viiniksi. Kapernaumissa oli kuninkaan virkamies, jonka poika oli sairaana. Kuultuaan Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan hän lähti Jeesuksen luo ja pyysi, että tämä tulisi parantamaan pojan, joka oli kuolemaisillaan. Jeesus sanoi hänelle: "Te ette usko, ellette näe tunnustekoja ja ihmeitä." Mutta virkamies pyysi: "Herra, tule, ennen kuin poikani kuolee." Silloin Jeesus sanoi: "Mene kotiisi. Poikasi elää." Mies uskoi, mitä Jeesus hänelle sanoi, ja lähti. Jo kesken matkan tulivat hänen palvelijansa häntä vastaan ja kertoivat pojan parantuneen. Mies kysyi heiltä, mihin aikaan poika oli alkanut toipua, ja he sanoivat: "Eilen seitsemännellä tunnilla kuume hellitti." Silloin isä ymmärsi, että se oli tapahtunut juuri silloin, kun Jeesus sanoi hänelle: "Poikasi elää", ja hän ja koko hänen talonsa väki uskoivat Jeesukseen. (Joh 4:46–53)

Sotatilassa

Yritän nukkua yöllä täydessä teltassa. Päivän kestänyt sade on kastellut makuualustan ja kosteus hiipii makuupussiin. Päivän marssi pakottaa jaloissa ja painaa silmissä, mutta jännitys tekee unesta parhaimmillaankin katkonaista. Kesken horroksen kuuluu vartiovuorossa olevan alokkaan odotettu ja pelätty huuto: HÄLYTYYS! Mahdollisimman nopeasti kiemurtelen itseni ulos makuupussista, yritän löytää omat kumisaappaani ja vähän muuta vaatetta päälle. Kypärä täytyy muistaa ja rynnäkkökivääri. Syksyisessä metsässä on säkkipimeää. Päivänvalossa harjoiteltu polku teltalta puolustuslinjaan tuntuu nyt mahdottomalta. Miehiä juoksee ohitse molemmilta sivuilta. Löydän yhden poteron, mutta siellä on jo joku. Missä olikaan minun omani? Yritän nähdä jotakin, mutta sitten laukaukset pakottavat maahan. Rynnäkkökiväärit paukkuvat sekä edessäni että takanani. Missä onkaan vihollinen? Ketkä ovat omia? Miten ne erottaa toisistaan, jos on eksynyt? Painan pääni mahdollisimman alas ja päätän vain odottaa. Kiitän Jumalaa hartaasti siitä, että olen vain varusmiespalveluksessa harjoittelemassa, en oikeasti sodassa. Onneksi vihollisetkin vain leikkivät vihollista.

Me suomalaiset olemme saaneet elää rauhan aikaa niin pitkään, että ajatuskin sotatilasta alkaa tuntua hyvin etäiseltä ja jopa mahdottomalta. Siinähan joutuisi olemaan jatkuvasti varuillaan. Siinähan joutuisi luopumaan monista mukavuuksista. Siinähan joutuisi rasittamaan itseään. Ei kiitos! Mieluummin elämme rauhassa kaikkien kanssa.

Raamattu ei kuitenkaan päästä meitä rauhan ajankaan lapsia niin helpolla. Paavali maalaa meidän eteemme todellisen sotatilan. Vastustaja on kuitenkin paljon enemmän toisissaan kuin varusmiestoverini aikoinaan Valkealan met-

sissä. Vastustaja on myös paljon pelottavampi ja vaarallisempi kuin konsanaan Neuvostoliitto Suomen sotien aikaan. *“Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.”*

Otammeko me riittävän todesta tämän sanan? Jokainen maailman kansa ja ihminen on todellisuudessa keskellä raivoavaa taistelukenttää. Tässä sodassa ei ole kysymys valtioiden välisestä tai edes maailmansodasta – vaan maailmojen sodasta. Sotatila on alkanut jo kauan ennen meitä – saatanan ja hänen joukkojensa langetessa pois Jumalan yhteydessä – ja tullut koko ihmiskunnan osaksi ensimmäisten ihmisten syntiinlankeemuksen kautta. Henkilökohtaisesti meidät vedettiin mukaan maailmojen sotaan, kun meidät kastettiin Jeesuksen omiksi. Kasteen myötä jouduimme henkilökohtaisesti Murhaajan kiireisimmälle tappolistalle. Luther kirjoittaa kastekaavan esipuheessa: *“Sinun on syytä ottaa huomioon, ettei ole leikin asia käydä Perkeleen kimppuun. Kasteessa ei vain karkoteta Perkelettä lapsen luota, vaan toisaalta tuo mahtava vihollinen ärsytetään ahdistamaan kastettua koko elämän ajan. Sen vuoksi on todella tarpeen, että koko sydäimestä ja lujassa uskossa autamme lapsiparkaa ja pyydämme niin hartaasti kuin osaamme, että Jumala ei vain vapauttaisi lasta Perkeleen vallasta, vaan että hän myös vahvistaisi lasta, niin että tämä jaksaisi ritarin tavoin taistella Perkelettä vastaan koko elämän ajan ja vielä kuoleman hetkellä.”*

Kavalat juonet

Paavalin mukaan vastustajamme perkele käyttää maailmojen sodassa kavalaa juonia saadakseen meidät lanke-

amaan kasteen armosta tuomion alle. Yksi tehokkain hänen juonistaan on **välinpitämättömyys**. Hän tahtoo saada meidät uskomaan, että mitään sotaa ei ole olemassakaan. Koska Suomessa on niin rauhallista ja mukavaa, jokaisella on oikeus uskoa mitä haluaa, eikä kovin monia vainota uskonsa tähden, puhe sodasta on vahvasti liioteltua. Meillä on suuri kiusaus uskotella itsellemme, että Perkeleen armeija ja Jumalan armeija ovat vihdoin haudanneet sotakirveensä ja löytäneet tien rauhalliseen rinnakkaiseloon. Tällaisessa rauhantunteessa on kuitenkin kysymys perkeleen juonesta. Rauhan **vaikutelma** säilyy vain siksi, että kristillinen kirkko, eli se yhteisö, jonka kuuluisi olla Jumalan sotaväki, on laajasti luopunut kutsumuksestaan ja velvollisuudestaan saarnata Jumalan sanaa, synnin unesta herättävää lakia ja syntien anteeksiantamuksen lahjoittavaa Kristuksen kallista verievankeliumia.

Perkeleen valtakunnalla ei ole mitään hätää eikä huomauttamista seurakunnan elämästä silloin, kun kastettujen ihmisten annetaan pysyä tukevasti välinpitämättömyyden ja epäuskon unessaan ja väärässä rauhassaan.

Omana aikanaan uskonpuhdistajamme Martti Lutherin karmeana huomio oli, että Perkeleen valtakunta ei ainoastaan elänyt rauhanomaista rinnakkaiseloa kristillisen kirkon kanssa. Se oli hivuttautunut sisälle itse kirkkoon. Tämä vaara on tänäkin päivänä olemassa taistelllessamme kavalien juonien mestarin armeijaa vastaan. Laukauksia tulee kohti selustastakin. Siellä, missä lain julistus ja synnin nuhtelevuus lakkaa, lakkaa myös oikean evankeliumin julistus. Jumalan sanan julistaminen ja selittäminen muuttuu selittelyksi. Mutta avaapa suusi Kristuksen evankeliumin julistukseen sopivassa ja sopimattomassa paikassa! Ilmoita pitäväsi kiinni Jumalan sanasta niin kuin se on kirjoitettu ja

eläväsi sen mukaan. Jo alkaa hyökkäys sekä ulkoa että sisältä.

Jumalan sanalla on Perkeleen näkökulmasta se ikävä ominaisuus, että se on elävä ja väkevä. Se voi herättää nukkuvan synnin ja välinpitämättömyyden unesta. Heränneiden kohdalla Perkele joutuukin turvautumaan toisenlaisiin juoniin. Yksi tehokkaimmista on **epätoivo**. Jumalan lakia apunaan käyttäen sielunvihollinen käy ihmisen omantunnon kimppuun, syyttäen aiheesta ja aiheen vierestä. Sinäkö muka olisit pyhä ja vanhurskas? Sinäkö muka voisit pelastua? Sinäkö muka voisit julistaa evankeliumia muille? Sinähän olet syntinen ja kirottu. Sinähän joudut helvettiin. Turha sinun on taistella ja kilvoitella. Turha sinunlaisesi on uskoa Jumalaan. Joskus Perkeleen onnistuu suistaa kristitty raskaisiin julkisynteihin, aviorikoksiin, kavalluksiin ja murhiin. Onnistuttuaan hän on mahdollisimman lähellä. Katso nyt. Ei sinusta ollut uskovaiseksi. Tässä tiski. Lyöhän hanskasi siihen ja jatka elämää. Jeesuksella ei ole armoa tuollaisille syntisille.

Toinen juoni heränneiden murhaamiseksi on omavanhurskaus. "Sinullahan menee oikeastaan aika hyvin. Olet pääsyt jo paljon pitemmälle kuin nuo muut. Ethän sinun nyt enää tarvitse näissä uskon alkeissa viipyä. Odotelkoot muut armonpullia, nouse sinä jo ylemmälle tasolle." Juonet ovat monet, mutta tähtäin yksi ja sama: saada kastetut lankeamaan kasteessa saadusta armosta ja Jumalan lapseudesta oman itsensä varaan. Perkeleen tähtäimessä on murha.

Varusteet taisteluun

Mitä me sitten voimme tässä maailmojen sodassa tehdä? Perkele on aina meitä vahvempi ja juonikkaampi. Voimakainkaan meistä ei selviä taistelusta pystyssä pysyen. It-

semme varassa voimme vain painaa päämme alas turpeeseen ja odottaa pimeydessä, milloin ampuminen edestä ja takaa lakkaa. Tähän ongelmaan Raamattu tarjoaa ratkaisuksi Jumalan taisteluvälineistä. Tekstiä lukiessa huomio kiinnittyy ensiksi valtavaan määrään käskymuotoja: *vahvistukaa, ottakaa, pukekaa, ottakaa, seiskää, kiinnittäkää, pukeutukaa, sitokaa, ottakaa, tehkää, rukoilkaa*. Nämä käskymuodot teroittavat meille, että olemme vakavassa tilanteessa. Sotatilanteessa jokaisen sotilaan on varustauduttava asianmukaisesti.

Olennaista on kuitenkin huomata, mitä Paavali meitä kehottaa ottamaan, mihin pukeutumaan jne: *vahvistukaa **Herassa ja hänen väkevyytensä voimassa**. Pukekaa yllenne **Jumalan koko sota-asu***. Jumalan sotaväen taisteluväline on Jumalan oma taisteluväline. Siihen kuuluu totuuden vyö, vanhurskauden puku, kenkinä alttius julistaa rauhan evankeliumia, uskon kilpi, pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, Jumalan sana. Jumalan armeijan taistelija puetaan siis talon puolesta.

Totuus ei ole jokaisen taistelijan oma henkilökohtainen totuus, vaan todellinen, varma ja iankaikkinen totuus, joka koskee kaikkia ihmisiä kaikkialla. **Vanhurskaus** ei ole taistelijan omaa vanhurskautta, vaan Jumalan lahjaksi antama Kristuksen vanhurskaus. **Rauhan evankeliumi** on ilosanoma voitosta, jonka Kristus on jo saavuttanut taistelussa. Se antaa kepeyden askelille vaikeassakin maastossa. **Usko** on Jumalan Pojan uskoa, jonka Jumala lahjoittaa armonvälineidensä kautta. **Pelastus** on lahja, joka on Golgatan kummulla taottu valmiiksi koko maailmalle ja joka lahjoitetaan kaikille, jotka uskovat Kristukseen syntien sovittajana. Kun sinut kastettiin, pappi piirsi pelastuksen kypärääsi sen merkin, jolle sinä kuulut ja jolta pelastus tulee. Kaikki nämä tärkeät varusteet ovat puolustautumista ja suoja-

mista varten, jotta voisimme Herrassa selvittää Perkeleen kavalista juonista ja pahan palavista nuolista pystyssä pysyen ja rohkeuttamme menettämättä.

Jumalan taisteluväestönsä ainoa mahdollinen hyökkäysase on Jumalan sana. Jumalan sana Jeesuksen suusta paransi evankeliumitekstissämme kuninkaan virkamiehen pojan Kapernaumissa. Sanallaan Jeesus ajaa evankeliumeissa ulos monia pahoja henkiä ja parantaa ja herättää kuolleista. Juuri tämä Hengen miekka, Jumalan sana oli se, jonka varassa Luther uskaltanut taisteluun aikansa kirkon koko valtakoneistoa vastaan. Hän oli vakuuttunut, että jos Jumalan sana opettaa niin kuin opettaa, hän on oikeassa liittyessään siihen, vaikka koko muu maailma olisi toista mieltä ja häntä vastaan. Kyse ei saa koskaan olla siitä, että ihminen ajattelisi omistavansa totuuden, vaan siitä, että ihminen liittyy totuuteen ja taistelee totuuden puolesta. Jumalan sana muodostaa aina määränemmistön kirkossa, vaikka se ei saisikaan puolelleen monia vaikutusvaltaisia tai johtomiehiä.

Luther kirjoittaa: *“Kun Jumalan sanaa näet sekoittamattomana ja puhtaana saarnataan, ahkerasti opitaan ja vakaasti mietitään, sillä on niin suuri voima, ettei perkele voi sitä kestää. Se paljastaa nimittäin hänen valheensa, joilla hän pettää ihmisiä yrittäessään ahdistaa heitä väärään luottamukseen tai väärään uskoon, alakuloisuuteen tai epätoivoon. Sana osoittaa Herran Kristuksen, jonka perkele ristiinnaulitsi, mutta johon hän loukkasi itsensä niin, että Kristus polki hänen päänsä rikki. Siksi perkele pelkää ja pakenee. Sanaa sanotaan miekaksi, että osoitettaisiin, miten sitä on käytettävä perkelettä vastustettaessa. Sitä on käytettävä ja harjoitettava saarnaamalla, kuulemalla ja oppimalla.”*

Ystävät, me olemme todella sodassa. Meidän on otettava se todesta ja vakavasti ja otettava käyttöön Jumalan valtakunnan suojarahustet ja hyökkäysase jokapäiväisessä elämässämme. Lutherin aamu- ja iltarukouksissa on tämä taistelun todellisuus puhuttelevasti läsnä: *“Minä kiitän sinua, taivaallinen Isäni, rakkaan Poikasi Jeesuksen Kristuksen kautta, että olet viime yönä varjellut minut kaikesta vahingosta ja vaarasta. Pyydän sinua: (Anna kaikki syntini anteeksi joilla olen vääryyttä tehnyt ja) varjele minua myös alkavana päivänä synnistä ja kaikesta pahasta, että tekoni ja koko elämäni olisivat mieleksi mukaiset. Minä annan itseni, ruumiini, sieluni ja kaikkeni, sinun käsiisi. Pyhä enkelisi olkoon minun kanssani, ettei paha vihollinen saisi minussa mitään valtaa. Amen.”*

Olemme tänään kokoontuneet yhteiseen jumalanpalvelukseen, jotta saisimme Herran väkevyyden voimaksemme ja tulisimme jälleen varustetuiksi sielussamme, kodeissamme, kouluissamme ja työpaikoillamme raivoavaa maailmojen sotaa varten. Galatalaiskirjeessä Paavali kirjoittaa: ”Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeneet Kristuksen yllykseen.” Roomalaiskirjeessään Paavali kirjoittaa ”Pukekaa yllykseen Herra Jeesus Kristus” Nämä molemmat näkökulmat ovat yhtä aikaa voimassa: Teidät on jo puettu – pukeutukaa siis jälleen! Jeesus Kristus itse on Jumalan armeijan taisteluväestönsä – hän on meidän totuutemme, vanhurskautemme ja pelastuksemme. Hän on jo kasteessa ottanut meidät yhteyteensä, pukeutunut meidät vanhurskautensa jotta me joka päivä palaisimme hänen yhteyteensä ja pukeutuisimme häneen. Häneen kätkeytyneenä, hänen nimissään ja veressään saat uskoa kaikki syntisi anteeksiannetuiksi.

Sanotaan, että armeija marssii vatsallaan. Herran pöydässä on tarjolla Jumalan sotaväen ruoka, joka on tarkoitettu meille evääksi aina iankaikkisuuteen asti. Kerran koittaa se päivä, jolloin taistelu maailmassa, kirkossa ja meidän sisällämme loppuu ja vastarinta kukistetaan lopullisesti. Siihen saakka saamme palata aina uudestaan Herran pöydän äärelle. Tässä toteutuu se, mitä Mooses lausui punaisen meren rannalla kansalle: "*Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa.*" (2. Moos 14:14)

Credo: